

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

IX. Iac. Sadoletvs Cardinalis Ioan. Cochläeo, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

amor. Itaque tanto dolore sum affectus, ut moderari mihi ipse
 non queam. Quid enim est quod me amantissimum & talium vi-
 rorum, & rei Christianæ publicæ, maiore vulnere conficere po-
 tuerit, quam tanti Principis mors? quæ, ut ipsi forsitan matura,
 rei quædam publicæ exitu peracerba. Mihi verò tantum mæro-
 ris, tantumque luctus attulit, ut penè mihi solus in hac calami-
 tosa conditione temporum videar esse relictus. Qui cum die no-
 ctæq; de Repub. cogitans, in eo curas consumerem omnes meas,
 ut aliquando reconciliata Ecclesiæ vnitate, in pace & otio debi-
 tum cultum Deo tribueremus: maximam eius rei spem in illo fa-
 ventissimo Principe repositam habebam. Quo nunc sublato,
 quid est quod sperare amplius, aut quod nostris conatibus & cõ-
 silijs conidere debeamus? Quanquam soler Deus, cum ad de-
 sperationem penè res ipsa nos deduxerit, subitas interdum spes
 & improvisa auxilia fidelib. suis ostendere. Quem equidem sup-
 plex omnibus precibus obtestor primùm, ut animæ illius præ-
 stantissimi viri clementiam & misericordiam suam tribuat. De-
 inde, publicum ita agi permittat, ut ne cogamur eum nimis sæpe,
 nimisque acriter & dolenter desiderare. Etenim video pericula
 que impendent: tuque satis planè ad me omnia perscribis. Sed
 tibi mihi Cochlæ, quantum in me est, quodq; mea exigua fortune
 mihi concedunt, ita benevolentiam meam polliceor, ut nulla
 sim vnaquam in te tibi defuturus. Cum hæc ad rescriberem, abe-
 ram ab urbe, deque meo illhuc reditu nondum quippiam certi
 cõstitueram: ut te non possem Pontifici Max. præfens commen-
 dare. Sed quod absens efficere possum, scribam ad amplissimum
 virum Gasparem Contarenum, ut is & suam & meam vicem in te
 commendando suscipiat: addatq; ad amorem eum quo te ipse
 diligit, aliquid præterea mei honoris, & mea erga te voluntatis
 causa. Quod facturum illum nõ dubito, tanta est virtus hominis,
 & in omnis bonos beneficentia. Ego, quæ meæ erunt partes, no-
 men & memoriam sanctissimi Principis mortui, charissimè sem-
 per diligentissimèq; custodiam. Tibi autem & Iulio ita ero affec-
 tus, ut plus quidem vos in me facultatis ad vos ornandos, amo-
 ris autem & studij nequaquam plus sitis desideraturi. Tu cura ut
 valesas, & in omni fortuna eam patientiam præsta, quam Chri-
 stiana virtus postulat. Carpen. VII. Idus Iulij, M.D. XXXIX.

IX.

IAC. SADOLETUS CARDINALIS,

Ioan. Cochleo, S. P. D.

DOLERE non paruo affectus ex tuis literis, quas abs te men-
 se Augusto datas, ego VI. Idus Nouembris. accepi, statim

R 5 has ad

has ad te scripsi: non sine aliqua aduersus fortunam querela. Quòd cum iam antea tibi, & illi præstantissimo Duci Georgio de mea ad Germanos oratione nõ vulganda rescriptum edidisset, de ex binis literis tuis, primura de obitu filij, deinde de ipsius iam morte certior factus, tibi quoq; iam respondissem, illius religiosissimi Principis obitum, & simul Reipub. Christianissimæ calamitatem deplorans: intelligo nihil mearum ad te literarum perlatum fuisse: cum tamẽ abscns adhuc & in Ecclesia mea mater Carpentoracti, meis qui in urbe sunt, præcepissem, vt omnes meas ad te literas per Ambrosium Theutonem, quem tuum nominas in literis, ad te mittendas curarent, quòd ita factum esse ab illis non dubito. Sed fortuna profectò mihi meos orationes nouare voluit, quem ex Georgij oprimi & sanctissimi Principis morte acceperam, cuius mihi mentio & nomen ita hæret in membris sensibus, vt nunquam Deo pro mortuis supplicem, quàm illum nominatim & imprimis diuinæ misericordiam comendarem. Sed hæc quæ ad priuatum officium pertinent, non tam nobis commemoranda, quàm præstanda sunt. De te mi Cochlæe res hoc tibi maxime persuadeas, eam me suscipere cogitationem, quàm frater de fratre suscipere solitus est. Amo enim te, tum pietatis, religionis, doctrinæq; tuæ causa, quàm ego magnifacio: tum etiam quòd intelligo me abste amari. Itaque facultates meas, quantulacumq; ea sunt, omnes tibi libenter defero. Si ceteræ deficiant, quæ aliunde maiora & vberiora expectare potes, digna virtute & laboribus tuis, apud me quidem receptus tibi est. Communicatio fortunarum mearum: quæ est pertinetes sunt, animis tamen à cupiditatibus liberis, & maioribus virtutibus alterarum subsidiis præditis, exiguæ opes ad bene viuendum sufficiunt. Si Romæ essem, plura polliceri tibi possem: nunc enim sum in his locis, neque illiuc (vt nunc est) me cõferre cogitem, causis & multis & necessariis adductus, vt Euangelij verbis vrar, quod habeo, mi Cochlæe, hoc tibi do. Tu certe nunquam in me nec fidem, nec officium, nec amicitie memoriam, nec beneuolentiam minis animum desiderabis. Inilium tuum quem singulariter diligo, cupio tecum omnia habere prospera. Fauo certe vtrique vestrum & vestro proprio, & communis religionis nomine. Quis scribis ad me de Ecclesiis istis desertis à cultu Dei, deque conuulsiõibus aduersariorum nostrorum, periculisque omnibus quæ pro & probis hominibus impendent: ita mihi acerba & intractabilia sunt, vt non audeam ea, tanquam vulnera animi mei, verbis conficere. Deum supplex oro, vt aliquando ipse benignioribus oculis nos respiciat, non enim iam vllis nostris in consiliis, sed in vno sunt omnia, ad quem spes nostras penitus habere commissa debemus. Vale. Carp. Pridie Idus Nouemb. 1539.